

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεως τῶν συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα: «Κὼν Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμῆσεως καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔτους θὰ εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΔ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ὁ Φριδερίκος συνέσχε τὴν συγκίνησιν του. Διέταξε τὰ δέοντα μετὰ φωνῆς βιαιάς, ὁ δὲ Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος, οἵτινες ἐγίνωσκον τὸν χαρακτήρα τοῦ πλοίαρχου, μόνοι ἐννόησαν τὴν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του ἀνωμαλίαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσιν. Τὸ τορπιλλοβόλον εὐρέθη ἑτοιμον μετ' οὐ πολὺ, ὡς ν' ἀνέμενον ἐπιθεώρησιν, δύο δὲ λέμβοι μεταβάσαι ἐτάχθησαν παρὰ τὴν προκυμαίαν ἀναμένουσαι τοὺς ἐπισκέπτας.

Οἱ ἐπισκέπται δὲν ἐβράδυναν. Ὁ Φριδερίκος ὑπέδεχθη αὐτοὺς καὶ ἀφοῦ ὁ κ. Γκιδὰλ τοὺς παρουσίασεν νῆχαρίστησε τὴν κυρίαν Διλλιέρ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ αὐτοὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς ἐδείκνυνον πρὸς τοὺς ναύτας τοῦ 29.

Ἡ κυρία Διλλιέρ ἀπήντησε φιλοφρόνως εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Ἡ Λευκὴ, ἡ τόσο διαχυτικὴ καὶ παράφορος συνήθως οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδ' ἔνοιξε κἄν τὸ στόμα. Ἦττον συγκεινήμενος ὁ Φριδερίκος παρετήρησεν ὅτι ἀνεσκήρτησε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ χεῖρές

τῶν ἔψαυσαν ἀλλήλας ὅτε ἐβοήθησε τὴν νεάνιδα ν' ἀνέλθῃ ἀπὸ τῆς λέμβου ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Φυσικῇ τῇ λόγῳ ἠθέλησαν τὰ πάντα νὰ ἰδῶσιν, ἐδέξασε δὲ νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἐπιθυμίας. Ὁ Πλεμὼν ἀβροφρόνως ἐτέθη κατὰ πάντα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν, ὅλα δὲ τὰ μέρη τοῦ πλοίου, ἀπὸ τῆς ἀποθήκης μέχρι τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὑπέστησαν λεπτομερῇ ἐξέτασιν.

— Λοιπόν, κύριε, ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ πρώτην φοράν λαλοῦσα μετὰ τινος ἐλαφροῦ τρόμου ἐν τῇ φωνῇ, ἐδῶ ὀφείλετε νὰ μένετε;

— Ἐδῶ καὶ ἀλλοῦ, δεσποινίς. Ὁλόκληρον τὸ τορπιλλοβόλον εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Κυρίως ὁμως εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος ὀφείλω νὰ εὐρίσκωμαι.

᾿Ωδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυβερνήτου. Μετὰ προφανοῦς ταραχῆς ἡ νεανίς ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ εὐρίσκεσθε τὴν νύκτα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τρικυμίας;

— Ναί, δεσποινίς.

Σφοδρὰ συγκίνησις περιέσφιγγε τὴν καρδίαν τῆς Λευκῆς. Παρετήρησε τὸ καταφύγιον ἐκεῖνο μὲ τὰς σιδηρὰς βαθμίδας του, μὲ τοὺς ὑγροὺς ἀκόμη ὑαλίνοὺς φακούς του καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ φόβου μὴ διὰ μέσου τοῦ ἰόχρου πέπλου τῆς φανῆς τὸ ὑποτρέμον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δάκρῃ.

Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ ταραχὴ τῆς, ἐνῶ ἐπορεύοντο ἤδη πρὸς τὴν κλίμακα, ἐψιθύρισεν:

— Καὶ ἀγαπᾶτε τὸ ἐπάγγελμά σας, κύριε;

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ προδοὺς τὴν συγκίνησιν του ἦν ὁ Φριδερίκος.

— Ὡ δεσποινίς, περιπαθῶς! εἶπε μετὰ τινος μελαγχολικῆς ζέσεως.

᾿Ωδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὴν ξηράν.

Αὐτόθι, ἐνῶ ἡτοιμάζετο νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσῃ, ἡ κυρία Διλλιέρ, ἀφοῦ συνωμίλησεν ἐν τάχει μετὰ τοῦ θεοῦ Γκιδὰλ, ἀπετόλμησε ν' ἀποτείνῃ μίαν πρόσκλησιν πολὺ συνεσταλμένην.

— Κύριε, εἶπεν, ἐὰν τὰ καθήκοντά σας δὲν σας ἀπασχολῶσι καθ' ὅλον τὸ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς σας διάστημα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας προτείνω νὰ λάβητε μεθ' ἡμῶν κανὲν ἀναψυκτικόν.

Ὁ Φριδερίκος ἡτοιμάζετο ν' ἀποποιηθῇ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς Λευκῆς συνήντησε τὸ ἰδικόν του.

— Ὡ, ναί, κύριε! εἶπεν ὑποστηρίζουσα τὴν πρόκλησιν.

Καὶ ἐμειδία.

Ἀπέναντι τοῦ μειδιάματος ἐκείνου ὁ Πλεμὼν ἔμεινεν ἀνίσχυρος. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐγένετο φωτεινότερος. Δύσθημά τι εὐδαιμονίας, ἀποτελούμενον ἐκ γλυκειάς μελαγχολίας καὶ ἐκ χειλιζούσης φαιδρότητος, κατεπλημύρησε τὴν ψυχὴν του. Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας ὤφειλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν παραδείσιον ἐκείνην παραλίαν. Διατί νὰ παραιτηθῇ τῆς εὐχαρι-

στήσεως τοῦ νὰ παρατείνῃ τὸ ὄνειρόν του ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς;

Ἐπανῆλθον βραδεῖ βήματι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡ δὲ ὁ πάγος εἶχε θραυσθῇ. Καθ' ὁδὸν αἱ γυναῖκες ἀπετόλμησαν ν' ἀποτείνωσιν ἐρωτήσεις τινάς, αἵτινες δὲν κατεπτόησαν τὸν αὐστηρὸν ὄνειροπόλον. Ἀφελῶς καὶ εὐγενῶς ὁ Φριδερίκος ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Εἰσθε ὑποπλοίαρχος; ἠρώτησεν ὁ Γκιδὰλ λίαν ἀδεξίως.

— Φοβερὰ ζωὴ ἡ ἰδική σας, κύριε!

Ὁ νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν μειδίᾳ.

— Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ιδιώματος. Ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, ὥστε δὲν ἔχει κάμμιν ἀξίαν τὸ κατόρθωμά μου.

— Καὶ τὴν ἡγαπᾶτε τόσο πολὺ καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Διλλιέρ.

— Ὡς ἥτο ὑπερβολικὸν ἂν ἔλεγον τόσον πολὺ γινώσκω ὁμως πολὺ καλὰ ὅτι ἡ θάλασσα δὲν μείδιζ' καθ' ἐκάστην, ἀποδέχομαι δὲ τὴν ὀργὴν τῆς, ὅπως καὶ τὴν ὀκνηρίαν τῆς. Τοῦτο δὲν συμβαίνει τάχα καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους; Λέγουσιν ὅτι εἶνε ἀπιστος· εἶνε συκοφαντία. Οὐδέποτε ψεύδεται αὐτή· ἡμεῖς ἔχομεν τὸ ἄδικον. Οἱ ἀψηφοῦντες τὰς ρυτίδας τῆς καὶ τὸ συνοφρῶμά της.

— Ὡ, ὦ, κύριε, εἰσθε, βλέπω, ποιητής!

— Ἀληθῶς, κυρία; συγχωρήσατέ με!

Ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Μὴ δικαιολογηθῇτε, κύριε Πλεμὼν. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικόν σας καὶ πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῆς φύσεως εἶνε ὠραῖον.

Εἶπε ταῦτα μετὰ θέρμης τοιαύτης, ὥστε ἐβάφθησαν διὰ ζωηροῦ πορφυροῦ χρώματος αἱ ρόδινοι παρειαί της.

Ταλαίπωρε Φριδερίκε! Ἡ ὥρα παρήλθε πολὺ ταχέως· ἦλθον νὰ τοῦ ἀναγγεῖλωσι τὴν ἀφίξιν τοῦ ρυμουλκοῦ. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ νύξ ἐπῆρχετο ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ἀντήλλαξαν τὰς τελευταίας χειραψίας.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Διλλιέρ, θὰ μείνωμεν εἰς Κάννας μέχρι τοῦ ἔαρος. Περιττὸν νὰ σας εἰπῶ ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ σας ὑποδεχθῶμεν ὁσάκις εὐαρεστήσθε.

— Ἡ Τουλὼν εἶνε τόσο πλησίον! προσέθηκεν ἡ Λευκὴ.

᾿Υπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κάννας. Καθ' ἐαυτὸν ὁμως ἠσθάνετο μέλανα πέπλον βαρύνοντα ἐπὶ τῶν λογισμῶν του καὶ ἔλεγεν:

— Ὁχι· τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ φανῶ πλέον. Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ τελευταία σελὶς τῆς ἐρωτικῆς μου περιπετείας.

Τὸν συνώδευσαν πάλιν μέχρι τῆς παραλίας, ἐφ' ὅσον δὲ τὰ βλέμματα ἠδύναντο νὰ τὸν διακρίνωσιν ἵστατο ὄρθιος, βεβυθισμένος εἰς τὴν νεφέλην ἐκείνην τῆς παραισθήσεως, ἥτις τὸν καθίστα ἐνταυτῷ τόσο εὐδαίμονα καὶ τόσο ἀτυχῇ.

Γ

Εὐθὺς ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ του εἰς Του-
λόνᾳ ὁ ἀξιωματικὸς ἔγραψε τὴν ἐπομένην
ἐπιστολὴν :

« Προφιλεστάτη μου μητέρα,

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σὲ ἔχω πλησίον
μου.

Πολὺ πλησίον, πολὺ πλησίον, ὅπως
κατὰ τὴν τελευταίαν μας συνάντησιν
νὰ στηρίζω ἐγὼ τὸ μέτωπόν μου ἐπὶ τοῦ
ὤμου σου καὶ σὺ νὰ περιβάλλῃς τὸν λαι-
μόν μου διὰ τῶν βραχιόνων σου.

Τὴν ἐπανείδον. Μοῦ ὠμίλησεν !

Ὡ, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τὸ ὑπεδίω-
ξα. Ἦγνόουν μάλιστα ποῦ εὐρίσκετο. Ἄν
ὁ Θεὸς ἠθέλησε τὴν συνάντησιν, πρέπει
τάχα νὰ κατηγορήσω τὸν Θεὸν ἐπὶ σκλη-
ρότητι ;

Σοὶ εἶπα ἤδη ὅτι εἶνε ὠραία. Ὅφείλω
ἄρα γε νὰ σοὺ τὸ ἐπαναλάβω ; Ὡ, ναί,
ἔστω ἄφησέ με νὰ σοὶ τῷ εἶπω πάλιν.
Εἶνε ὠραία, ὠραία, ὠραία ! Εἶνε ἡ ἐνσάρ-
κωσις τῆς ὠραιότητος εἰς τοιοῦτον βαθ-
μόν, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ
ὅν ὠραιότερον. Δὲν τολμῶ νὰ γράψω ὅτι
τὴν ἀγαπῶ, φεῖ ! πιστεύω μᾶλλον ὅτι
τὴν λατρεύω. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε σύ, προσ-
φιλεστάτη μου μητέρα, σὺ ἥτις γινώσκεις
ὅτι οὐδὲν ἐλπίζω, ὅτι οὐδὲν θέλω νὰ εὐ-
χθῶ ; Μοὶ εἶνε ἄρα γε ἀπηγορευμένη
αὕτη ἡ λατρεία ;

Τὸ γεγονός συνέβη χθές. Αἱ ἐφημερί-
δες θ' ἀναφέρωσιν ἴσως τὸν διάπλουν ἐκ
Τουλόνος διὰ τοῦ κόλπου Ζουάν. Τῇ ἀ-
ληθείᾳ, ἐπίστευσα πρὸς καιρὸν ὅτι δὲν ἔ-
μελλον νὰ σ' ἐπανίδω πλέον. Ἄλλον δὲν
ἐσυλλογίζομην εἰμὴ σὲ καὶ ἡγωνιζομην
ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀτυχῶν ναυτῶν
μου. Τὸ θάρρος ὑπῆρξε θαυμαστόν. Ὅτε
αἰφνης ἤρχισα νὰ ἐνθουοῦμαι καὶ ἐκείνην
ὅτε δὲ τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὅτε μὲ
ὄλην τὴν τρικυμίαν καὶ τὸν ἄνεμον ἡδυ-
νήθην νὰ φθάσω, συνήντησα αὐτὴν ἐκεῖ
πέραν εἰς τὰς Ἀντίβας, μαζί μὲ τὴν μη-
τέρα της καὶ τινὰς φίλους των. Ὅλοι ἡ-
θελον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ τορπιλλοβόλον
μου τοιοῦτοτρόπως δὲ συνῆψα μετ' αὐτῶν
γνωριμίαν. Ἡ κυρία Διλλιέρ μὲ προσεκά-
λεσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ εἰς Κάννας. Πρέ-
πει νὰ μοῦ εἴπῃς περὶ τούτου τὴν γνώμην
σου. Ὅθ' πράξω μόνον ὅ,τι μὲ συμβουλεύ-
σης. Ἄλλ' ἐὰν ἀγαθὸς τις δαίμων, καὶ
γνωρίζεις τόσους πολλούς, ἠδύνατο νὰ σοὺ
ψιθυρίσῃ μίαν λέξιν εἰς τὸ οὖς, ἔπρεπε νὰ
σοὺ εἴπῃ νὰ μοὶ ἀπαντήσης : Πήγαινε !

Εἰςέυρεις ὅτι δὲν σοὺ τὸ γράφω αὐτὸ
διὰ νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς. Ἄλλὰ δὲν δύνασαι
νὰ φαντασθῇς, προσφιλεστάτη μου μητέρα,
πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς ὁ υἱός σου ἂν ἡ-
κουεν αὐτὴν τὴν λέξιν. Πόσον θὰ ἤμην
εὐτυχὴς πρὸ πάντων ἂν σὲ ἔβλεπον ! Δὲν
δύνασαι τάχα νὰ ἔλθῃς δι' ὀλίγας ἡμέρας
μόνον ; Τὸ τοιοῦτο θὰ σὲ ὠφέλει πολὺ.
Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι καὶ ἡ Μεσόγειος εἶνε
ὠραία ὅπως καὶ ὁ Ὠκεανός.

Σὲ ἀσπάζομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς. Σοὺ

πέμπω τόσα φιλήματα, ὅσα σ' ἔκαμα νὰ
χύσῃς δάκρυα. . ἐνίοτε.

Ὁ υἱός σου, ὅστις δὲν εἶνε εὐτυχής».

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔλαβε τὴν ἐξῆς
τηλεγραφικὴν ἀπάντησιν :

« Πήγαινε καὶ ἔπειτα περίμενέ με».

Ὅμοῦ μὲ τὸ τηλεγράφημα ὁ Πλεμὸν
ἔλαβε καὶ ἓν τετράγωνον στιλπνὸν καὶ
μεμυρωμένον δελτίον μὲ τὰς ἐξῆς γραμ-
μάς :

« Κύριε,

Φοβούμεθα μήπως μᾶς ἐλησμονήσα-
τε. Ἡμεῖς, οἵτινες ζωηρὰν διατηροῦμεν
τὴν μνήμην τῆς φιλόφρονος προθυμίας μεθ'
ἡς μᾶς ἐπετρέψατε νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ
τορπιλλοβόλον σας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς
εὐχαριστήσωμεν ἐκ νέου. Ὅθ' μᾶς κάμετε
τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν
μικράν μας ὁλως οἰκογενειακὴν ἑορτὴν τῆς
προσεχοῦς Δευτέρας ; Πῶς πηγαινέι ὁ
τραυματίας σας ;

« Βαρωνὶς Διλλιέρ».

« Ἐπαυλὶς Δ' Ἐρίν. Κάννας».

Καὶ εἰς μίαν σημείωσιν, γεγραμμένην
δι' ἄλλου χαρακτήρος, ὅστις ἔκαμε τὸν
Πλεμὸν ν' ἀνασκίρτησῃ, ἀνεγινώσκετο τὸ
ἐξῆς :

« Ὁ τραυματίας εἶνε τὸ προσφιλὲς 29
σας ;».

Ἐνόησεν ἄρα γε ὁ Φριδερίκος ὅτι ἂν
ἀπεκαλεῖτο προσφιλὲς τὸ τορπιλλοβόλον
ἦτο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ οὕτω
ὁ κυβερνήτης του ; Ἐπὶ μακρὸν διετέλε-
σεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ δισταγμοῦ. Νὰ ὑ-
πάγῃ ἢ νὰ μὴ ὑπάγῃ ; Καὶ ἀφοῦ εἶχε τὴν
ἄδειαν τῆς μητρός του, τὴν γνώμην, ἣν
ἐπὶ τοσοῦτον ἐπεκαλέσθη, ἰδοὺ ὅτι δὲν ἐ-
τόλμα νῦν.

Ἐπηκολούθησε περίοδος ζωηρᾶς ἀπο-
θαρρύνσεως. Ἀπέναντι τῆς εὐδαιμονίας,
τοῦ Παραδείσου, ὃν διεῖδε, τοῦ ἀνελπύ-
στου ἀγᾶθου ὁ Πλεμὸν ὠπισθοχώρει ὥσα-
ν εἰς φωνὴν τῆς μυστηριώδους ἀπηγορεύου-
σιν αὐτῷ νὰ ὑπερβῇ τὴν φλιάν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ
τοιαύτη εὐδαιμονία ἐπῆρχετο πολὺ τα-
χέως. Ἀπὸ τοῦ ἡλιοφωτιστοῦ στερεώμα-
τος κατήρχετο ὑπερβολικὴ ἀγαλλίασις
καὶ ἠσθάνετο ἔλιγγον, ἀληθὲς θάμβος.

Ἡ πάλιν ἐκράτησεν αὐτὸν μετέωρον μέ-
χρι τῆς προτεραίας τῆς παραμονῆς τῆς
ἑορτῆς. Ἐλαβε τότε ἐξαίφνης τὸν κάλα-
μον καὶ σκαιῶς, ἐξαναγκάζων τὸν ἑαυτὸν
του, ἀπεποιήθη τὴν πρόσκλησιν διὰ τῆς
ἐξῆς ἐπιστολῆς :

« Κυρία,

Ἀπείρως σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φι-
λικὴν ἐνθύμησιν. Ἐπιτρέψατε εἰς ἓνα ἀ-
τυχὴ ναυτικόν, δεσμευόμενον ἐκ τῶν ἀναγ-
κῶν τῆς ὑπηρεσίας, νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἀβρό-
φρονά ὑμῶν πρόσκλησιν. Ὅθ' λάβω τὴν
τιμὴν βραδύτερον νὰ σᾶς προσφέρω αὐτο-
προσώπως τὰς εὐχαριστίας μου.

« Φριδερίκος Πλεμὸν».

Καὶ ἔρριψε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυ-
δρομεῖον.

Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη ἐκ τῆς ἀποφά-
σεώς του ταύτης δοριμείαν τινα εὐχαρί-
στησιν. Ἡ καρδιά ἀρέσκειται νὰ ἐντροφᾷ
αἰμάσσουσα. Τί ἠθέληεν αὐτὸς ἐκεῖ πέραν,
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐδαιμόνου καὶ πλουσίου
ἐκείνου κόσμου ; Ποῖον μέρος θὰ εἶχεν
αὐτὸς εἰς τὴν ἑορτὴν ; Ἡσθάνετο ἑαυτὸν
ἀνώτερον ἐξ αὐτοῦ τοῦ χαρακτήρος του
τῶν ματαιοτήτων ἐκείνου τοῦ βίου τοῦ
ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐνταυτῷ ἠσθάνετο
ὅτι ἦτο ἀνίκανος νὰ διαπρέψῃ ἐν τῷ μέσῳ
αὐτῶν. Προέβλεπε τὴν ὀδύνην, ἣν ἠθελε
δοκιμάσει εὐρισκόμενος ἄφωνος, σιγηλός,
ρεμβός, πλησίον ἐκείνης, ἥτις ἦτο συνει-
θισμένη εἰς τὴν τύρβην τῆς διαρκοῦς εὐ-
θυμίας, ἀληθοῦς ἢ ἐπιπλάστου, ἥτις καθ'
ἡμέραν ἐχαιρετᾶτο, ἐκολακεύετο, ἐθαυ-
καλᾶτο, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῶν κοινοτο-
πιῶν τῶν φιλοφρονήσεων τῆς ἐθιμοτυπίας.
Αὐτὸς ὁ λατρεύων αὐτὴν θ' ἀπέμενεν ἄ-
φωνος. Μήπως αἱ γυναῖκες, μήπως αἱ
νεάνιδες τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας ἐννοοῦσι
τὴν σιωπηλὴν λατρείαν ;

Ταῦτα ἀνελογίσθη κατ' ἀρχάς, εἰς τὴν
πρώτην στιγμὴν δικαιολογῶν τὴν ἀνεξή-
γητον δυσθυμίαν του. Διατί ἡ πλουσία
ἐκείνη καὶ εὐδαιμών γυνὴ ἀνεξίτηται αὐτὸν
τὸν πτωχὸν καὶ τὸν ἀγνωστον ; Ἐχουσι
λοιπὸν ἀνάγκην οἱ ἐπὶ γῆς εὐτυχεῖς, ὅπως
διασκεδάσωσι νὰ προσκαλῶσι τοὺς ἀπο-
κλήρους ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἀλ-
γεινὴν δι' αὐτοὺς πολυτέλειαν βίου, ὃν
αὐτοὶ οὐδέποτε θὰ διανύσωσιν ;

Ἄλλ' ὁ Φριδερίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμ-
μείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τοιαύτας θεωρίας.
Κατὰ βάθος τὸ κινοῦν αὐτὸν αἰσθημα
ἦτο τὸ πείσμα. Τὴν εὐγενῆ καρδίαν καὶ
τὸ πνεῦμά του δὲν ἠδύνατο νὰ θίξῃ ὁ
φθόνος. Πράγματι τὸ μόνον, ὅπερ παρε-
κίνησεν αὐτὸν ν' ἀποκρούσῃ τὴν πρόσ-
κλησιν τῆς κυρίας Διλλιέρ ἦτο ὁ λογι-
σμός τοῦ νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι τῆς Λευ-
κῆς, τῆς Λευκῆς ἐκείνης, εἰς ἣς τὸν θρί-
αμβον ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ παρευρεθῇ,
χωρὶς νὰ χορηγηθῇ αὐτῷ ἡ ἐλαχίστη ἐλ-
πίς ἢ ἐνθάρρυνσις. Ἐφοβήθη μήπως τὴν
ἰδῇ ἐν τῷ μέσῳ πλήθους λατρευτῶν,
πάντων παραδεδεγμένων, πάντων ἀνε-
γνωρισμένων, πάντων ἀποβλεπόντων κατὰ
διαφόρους βαθμοὺς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν,
ἥτις εἰς αὐτὸν μόνον τὸν Φριδερίκον Πλε-
μὸν ἦτο ἀπηγορευμένη.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην με-
τεμέλετο, διότι ἐνέδωκεν εἰς τὴν ὁρμὴν
τῆς πρώτης στιγμῆς. Ἐφοβεῖτο μήπως
εἶχε δημιουργήσῃ κατὰστασιν ἀδιόρθω-
τον διὰ τῆς ἀρνήσεώς του.

Σκληρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἐμ-
πλεως ταραχῆς καὶ ἀνωφελῶν παλινδρο-
μήσεων πρὸς τὸ παρελθόν. Τέλος ὅπως
διασκεδάσῃ τὴν λύπην του ὁ Πλεμὸν δι-
ηυθύνθη πρὸς τὸν ναύσταθμον. Ἡθελε νὰ
ἰδῇ τὸ τορπιλλοβόλον του εἰς τὰς χεῖρας
τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἦσαν τρόπον τινα
οἱ χειρουργοὶ του.

[Ἐπεται συνέχεια].